Зачъвам, вж

Зачъцувам, -ивам, гл. дл. гъвя, сгъвам, 2) загръщам, свивам. и предавят на бабички да ги зачъвят в'чисти дрешки. Зк. 158

Зачъка (та) тоже що Зачъвка.

Зачъкя гл. св. от Зачъвам.

Зачъвят, а, о, — и (чт) нещо което се зачъвя или извади една кърпа в'която бяха зачъвати пари или сма. Зк. 203.

Зачърлявам, тоже що Зачърлям.

Зачърлям, гл. дл. 1) Заравям, обвивам корените е' пръст. 2) прегръщам.

Зачърляйе (то) от Зачърлям.

Зачърля гл. св. от Зачърлям.

Зачърлявам. гл. дл. начевам да чърля

Зачърля, гл. св. от Зачърлявам.

Зачърли безл. (Зачърлчт) Затрещяло, Зачърлило. Ако Зачърли ивйдя чъркотевици. З. 160.

Зачърля гл. св. от Загръщам. (Загръвя) 1) Завивя дрехата у тялото. 2) Зачърля, Заровя растения. 3) обърля, тоурар Зачърле селата. Тиб. 39. 4) прегръля: тогай се грабнаха, си се Зачърляха. М. 151.

Зачърлям се гл. стр.

Зачърчам гл. дл. начевам да се чърчя, да се свивам.

Зачъртайе (то)

Зачърчя. гл. св.

Зачъвам

Зачъчувам

Зачъчъв.

Зачъстувам

Зачъстивам

Зачъстя, гл. св.

Зачъвам, гл. дл. 1) Зачъцевам по тоотблизу. 2) Зазуря

Зачъвя гл. св. което се зачъвя, тъй е' търчи и, вири си гъ вири.

Зачъстен, а, о, — и (чт)

Зачъстиванье (то)

Зад арф. 1) самостойно кога е отдел. задната част на нещо: Зад мене, зад себе; Зад дрямо. Да го върли зад него на коня М. 173. незвакому гостю Зад врата е мъсто. Посл. Зад. стъкъ чуха се гъчки викове. 2) противоположно на пред: Момче Кладое пред църкова, а момчето зад. църкова. М. 497. 4) в. сложно то Зад, за зад, от зад.

ГРАДСКИ АРХИВ СОФИЯ